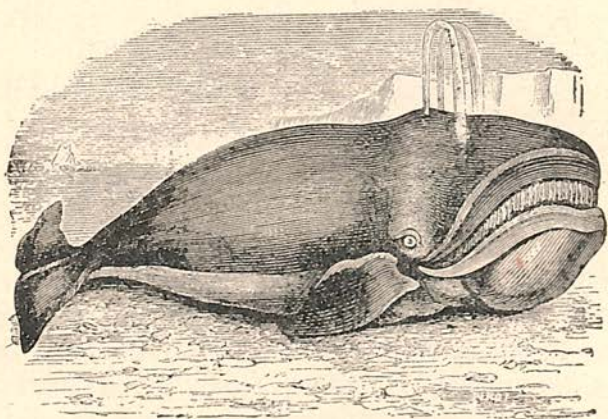

Между зелето и лука
Той сега се е задрѣлъ
И си мисли: отъ пазаря
Що е татко му донелъ?

В. Ив. Стояновъ.

КИТЪ.

Далечъ, далечъ отъ насъ, има земи и морета, където почти никога не става лѣто. Тамъ всѣкога е студено, всѣкога мразовито. И слънцето даже на рѣдко грѣе. Въ онѣзи студени морета живѣе едно много голѣмо и силно животно, което се нарича Китъ. На гледъ кита прилича на голѣ-

ма риба, съ лъскава безлюспеста кожа, която на гърба е черна, а на корема — пепелява. Но той не е риба, защото ражда малкитѣ си живи и ги храни съ млѣкото си, и защото диша както дишатъ всички млѣкопитающи животни, а не както дишатъ рибитѣ.